

З РЕКОРДОМ, СВІТЛОПІЛЬЦІ!

Трудовою перемогою започаткували другий рік п'ятирічки шахтарі Світлопільської шахти. Місяць тому бригада прохідників, яку очолює комуніст І. М. Харостина, спустилась в забій для прокладки нових штретів. Уклавши договір на соціалістичне змагання з відомою бригадою В. А. Вдовенка, шахти «Вербопозівська», колектив дав слово побити рекорд проходки — 428 погонних метрів, який належав суперникам. І ось стали відомі результати цього трудового поєдинку. По Олександрійському буровугільному басейну зареєстровано новий всеукраїнський рекорд проходки штретів за місяць — 550 погонних метрів. Адреса прописки рекорду віднині — Світлопільська шахта міста Олександрії. Творці рекорду — колектив, більшість якого становлять комсомольці і молодь. Разом з ними, хто завершував рекордну вахту, стояв прохідник, член бюро Олександрійського міського комсомолу, член бюро обкому ЛКСМУ Леонід Буценко.

З нагоди вшанування бригади-переможця на шахті відбувся урочистий мітинг.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XIII
№ 19 [1499].

СУБОТА, 12 лютого 1972 року

Ціна 2 коп.

Впевнена хода промисловості

● 9 лютого в Кіровограді відбулася нарада партійно-господарського активу області з питань промисловості, будівництва транспорту, зв'язку, торгівлі і побуту

З доповіддю про підсумки господарської діяльності за минулий рік та завдання на 1972 рік виступив на нараді секретар обласного комітету партії І. С. ІВАНЕНКО.

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, говорить доповідач, більшість колективів промислових підприємств, заводів, транспорту, торгівлі, громадського харчування, побутового обслуговування під керівництвом партійних організацій добились в першому році п'ятирічки високі виробничі показники, забезпечили виконання народногосподарських планів. Трудівники промисловості області достроково, 26 грудня, виконали річний план реалізації продукції і виробили її понад план на 20,7 мільйона карбованців. Додатково до плану одержано 311 тисяч тонн вугілля, 160 тисяч тонн брикету, 71 мільйон кіловат-годин електроенергії, 4,8 тисячі тонн графіту, 425 сівалок, 601 тону новбасних виробів, 3,2 тисячі тонн цукру, 653 тону кондитерських виробів, 48 тисяч пар шкіряного взуття. Це значно більше, ніж передбачалося соціалістичними зобов'язаннями.

Партійна організація області веде велику роботу по мобілізації комуністів і всіх трудящих на боротьбу за прискорення темпів науково-технічного прогресу, впровадження прогресивної технології і передових методів праці, та здійснення інших заходів, які сприяють підвищенню ефективності виробництва і росту продуктив-

ності праці. В таких вирішальних галузях промисловості, як машинобудування, металообробка, чорна і кольорова металургія, електроенергетика майже весь приріст продукції одержано за рахунок підвищення продуктивності праці, план по якій у 1971 році виконаний на 102 проценти. Досягнення непоганих успіхів трудових колективів сприяли механізація і автоматизація виробничих процесів, навчання кадрів робітників та інженерно-технічних працівників, організація широкого соціалістичного змагання.

В минулому році, говорить І. С. Іваненко, було здійснено велике будівництво. Введена в експлуатацію шахта «Світлопільська» потужністю 1,5 мільйона тонн вугілля в рік, заводів і пивзаводів в м. Олександрії, завершена електрифікація залізниці на дільниці Хирівка — Помічна. Трудящі області одержали 134 тисячі квадратних метрів житла, шкіль на 2240 учнівських місць, дитячих дошкільних закладів на 930 місць. Завершено будівництво газопроводу Кременчук — Кіровоград, почалась газифікація промислових підприємств і житлових будинків обласного центру.

Поліпшилась робота транспорту, зв'язку, торговельних організацій. Однак не всі трудові колективи відшукали шляхи для підвищення ефективності виробництва. Деякі підприємства не виконали в 1971 році плану реалізації продукції, не впорались з планом по продуктивності праці.

Доповідач докладно зупинився на завданнях, які стоять перед партійними організаціями, колективами трудящих області, що витікають з рішень листопадового (1971 р.) Пленуму ЦК КПРС і п'ятирічного плану.

На нараді виступили бригадир шахти «Світлопільська» М. І. МІРОШНИЧЕНКО, бригадир комплексної бригади управління № 1 тресту «Кіровоградськбуд», О. С. ШИЯН, перший секретар Кіровоградського міського КП України І. П. ВАЛІВСЬКИЙ, голова виконкому Знаменської міської Ради депутатів трудящих Т. М. ДОРЕНКО, секретар вузлового парткому станції Помічна П. А. ПАРХОМЕНКО, директор Кіровоградської вузтрової фабрики О. Н. УДОДОВСЬКИЙ, голова обласної ради профспілок Д. Т. ЖМАК, начальник обласного управління торгівлі В. О. ЛИМАР, керуючий бурякоцукротрестом Г. І. СТЕПОВИЙ, начальник обласного управління побутового обслуговування Л. Д. ТЕРНАВСЬКИЙ, начальник управління внутрішніх справ обласного С. А. ШЕВЧЕНКО.

У роботі наради партійно-господарського активу області взяли участь члени бюро обкому КП України.

На нараді виступив з промовою перший секретар обкому КП України М. М. КОБИЛЬЧАК.

Учасники наради партійно-господарського активу області прийняли нові соціалістичні зобов'язання.

ШЛЯХИ ПІШЛИ ВІД МРІЇ

Механізатори вже зникли до Василя Глуценна. Майже щодня після уроків прибігав він у тракторну бригаду: то допоможе закрутити гайку, то подасть необхідний ключ, а то мовчки спостерігає, придивляється, як правильно переводити важелі, заводити двигуна. В ці хвилини юнак бачив себе в мріях за кермом трактора.

А потім було Гайворонське СПТУ № 5. Один рік навчання. Але як багато він дав майбутньому спеціалісту.

У тракторній бригаді хлопця зустріли привітно Іван Якович — бригадир, розмовляв з ним, як з рівним, цікавився, як називається, яка робота до вподоби.

— То, кажеш, права тракториста і комбайнера отримав? — запитав у задумі.

І враз — весело: — Ось і добре! Приймай комбайна. Хлопці вже два дні носять. Ось цей «Херсонський» — твій.

Що ж, комбайна, то й — комбайна. Василь не заперечував. Відрегулював його, налагодив, а другого дня виїхав у поле.

А через декілька днів, з'юрившись біля дошки позначки, на якій щодня відмічали результати соціалістичного змагання, механізатори хвалили юнака:

— Тан ти, Василь, ще й рекорд встановиш!

— Молодець! На два дні пізніше розпочав носити, а вже наздоганяє інших.

А з досвідченим комбайнером Миколою Колядою, який мав найкращі результати, хлопці жартували:

— Дивись, Миколо, майоритиме червоний прапорець на Василевому агрегаті.

Не вдалося тоді Василеві випередити Миколу Колядою. Але й друге місце у соціалістичному змаганні серед механізаторів господарства — почасне досягнення.

То було шість років тому. Всі ці роки на полях рідного колгоспу Василь водив трактор: сіяв, орав, боронував, а як була потреба, в гарячі живильні дні брав у руни штурвал степового морозила.

Про те, як працював і працює юнак, розповідають його товариші-механізатори, керівники господарства. І можна згадує якусь теплу історію: одному допоміг, другому — підказав, іншого — навчив.

Помічник бригадира п'ятої бригади Микола Пойченко відмічає, що нині Василя поставили на одну з найважливіших ділянок роботи — роздачу нормів. Вже понад три місяці працює юнак на цьому місці, а за цей час на кормороздаточному пункті відбулося чимало змін. Від введення у дію раціоналізаторських пропозицій, запропонованих Василем, отримано чималий економічний ефект, вивільнено дві машини, Василь знову щось прикидає, підраховує, обіцяє: «Через два тижні, як введемо в дію новий агрегат, вивільнимо і третю машину». Тоді роздачу нормів на дільниці Василь забезпечуватиме лише своїм трактором.

Бригадир другої тракторної бригади Микола Петрович Коцюмба згадує, як у свій вихідний день Василь не відмовився попрацювати в його бригаді, допоміг виконати важливе завдання, хлопці з бригади І. Я. Пономаренка — як Василь після зміни лишився лагодити важелі навантажувача. У тридцятиградусний мороз, хуртовину майже шість годин лишився він у полі, дорити корми не доставили на ферму.

Тан проходить дні Василя Глуценна. Крім господарських, у нього ще є турботи комсомольські: два роки Василь був заступником секретаря комсомольської організації, нині — член комітету комсомолу колгоспу, групокомсорг комсомольсько-молодіжної групи, яка створена при кормороздаточному пункті. Сьогодні турбот у комсомольського активіста ще більше — на минулий звітно-виборчий конференції його обрано членом районного комсомолу.

До сказаного про делегата XVII обласної комсомольської конференції тракториста Василя Глуценна хотілося б доповнити: бригада, у якій він працює, — одна з передових комсомольсько-молодіжних колективів Новоукраїнського району, у червні минулого року Василь став членом КПРС.

Ю. ЛІВАШИНКОВ.

Колгосп «Дружба»
Новоукраїнського району.

На фот.: Василь ГЛУЦЕНКО.

ЗВІТ ЮНИХ МИТЦІВ

Нещодавно були підбиті підсумки огляду художньої самодіяльності загальноосвітніх шкіл міста. Два дні на сцені клубу ШВЛП дивували глядачів лунатики, викрились танці. Учасники художньої самодіяльності тридцяти шкіл та двох шкільно-інтернатів змагались у майстерності та артистичності.

Згідно результатів огляду серед середніх шкіл

перше місце зайняли колектив художньої самодіяльності Кіровоградської школи № 6. Одним з краєвих визнано хор цієї школи. Відзначено добру підготовку хористів першої міської школи-інтернату, колектив художньої самодіяльності якої посів друге місце. Третє місце зайняли юні

митці з середньої школи № 19. Серед посередніх краєвих визнано колектив школи № 18. 8, 25, які зайняли відповідно перше, друге та третє місце. Міжрі відзначило також майстерність хорового колективу середньої школи № 30, вокально-інструмен-

тального ансамблю школи № 11, солісти з школи № 32 Надії Твердоступ та інших виконавців.

Колективи, підібрані на огляді, незабаром візьмуть участь у огляді художньої самодіяльності шкіл області.

М. МАЙСТРЕНКО.

НА ТРИБУНУ ХУН ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Як бойову програму дій сприйняли юнаки й дівчата району Директивні XXIV з'їзду КПРС, зокрема, вказівку про необхідність прискореного розвитку тваринництва, цієї важливої галузі сільськогосподарського виробництва. Питання активної участі молоді в розвитку тваринництва, зміцненні його кормової бази знаходиться в центрі уваги комсомольських організацій колгоспів та рад-

йшло близько тридцяти молодих ентузіастів. Перевалюючи, це люди, вибір професії яких цілком осмислений, свідомий. Здебільшого юнаки й дівчата, що приходять сьогодні на ферму, мають середню освіту, або продовжують навчання в школах робітничої молоді. Не випадково професій доярки, свинарки, телятниці стають спадковими у сім'ї. Добре знають в районі члена комсомольсько-молодіжної колективу, доярку колгоспу «Дружба» Віну Огородню, яка після закінчення середньої школи прийшла на ферму, де працює її мати Н. С. Чинкова. Юнаки з них надали понад три тисячі кілограмів молока. Більше десяти років працює в цьому ж господарстві М. Т. Павленко. За прикладом матері працювати до корів прийшла й дочка Віна. Тринадцять років трудиться доярка колгоспу «Україна» Н. П. Гудзь, стежкою матері пішла й дочка Євгенія Мельниченко.

Велика робота по забезпеченню госпо-

ного доїння, її кращих механізаторів, 5 переможців конкурсу наладчиків доїльних апаратів одержали направлення в спеціальні учбові заклади. В значній мірі зростають майстерності молодих сприяють місцеві гуртки, школи по підвищенню економічної освіти. Добре налагоджено економічну підготовку кадрів молочнотоварних ферм в колгоспі імені Карла Маркса.

Вже традиційними стали у нас щорічні зльоти доярки, на яких досвідчені, передові доярки діляться своїми успіхами, розповідають про «секрети» високих надій.

Завтайте в наші села, пройдіть їх вулицями. Вам не потрібний провідник, котрий розповів би вам про знатних людей, бо на будинках, в яких вони проживають, прикріплено таблички «Тут живе знатний трудівник Долинщини». Це один з моральних стимулів, що застосовуються у нас на відзначення кращих з кращих, та не єдиний. Кращих молодих доярок, свинарок, теляниць, чагароджуків призами, вимпелами, цінними подарунками, відзначаємо почесними дипломами, грамотами. В кожній школі та бібліотеці оформлені Книжки та Дошки пошани, до яких занесені кращі люди села.

Дальший розвиток тваринництва неможливий без зміцнення його кормової бази. Відповідаючи на заклик ульяновців, 578 юнаків та дівчат взяло участь у вирішенні цього питання. Особливо відзначилися комсомольці колгоспу імені Кірова: комсомольсько-молодіжний екіпаж шоферів та комсомольська група доярок. І наслідок чудовий — третя частина заготовлених для худоби кормів — справа рук молодих.

Після молоді тваринники Долинщини на марші другого року дев'ятої п'ятиріччя. Обговорено й прийнято колективні та індивідуальні соціалістичні зобов'язання. Головним своїм завданням комсомольці й молодь і надалі вважають підвищення продуктивності громадського тваринництва, комплексну механізацію ферм, переведення тваринництва на промислову основу.

І. ГИНИДЕНКО,
завідуючий організаційним відділом Долинського райкому комсомолу.

З позицій ефективності

- НА ФЕРМІ — ЗА КОМСОМОЛЬСЬКОЮ ПУТІВКОЮ
- ЗА ДОСВІДОМ — ДО МАТЕРІВ
- З ІНСТИТУТУ — В КОЛГОСП
- ВИХОВУЄ МОЛОДІЖНИЙ КОЛЕКТИВ
- П'ЯТИРІЧКА КОЛГОСПНИХ ДОЯРОК

госпів. Ми усвідомлюємо, який серйозний, відповідальний обов'язок взяли на себе. І разом з тим впевнено відповідаємо: тексти молочним рікам на Долинщині, бо в наших молодих тваринників гарячі серця, мускулісті руки, а ще, що найголовніше, — бажання працювати по-комсомольському. Безумовно, судять не по обличчях, а по наслідках звершеної роботи. А наслідки на сьогодні в нас — відрадіні.

Серед двохтисячного загону тваринників району четверта частина — молодь. з них членів ВЛКСМ близько трьохсот чоловік. Торік доярки району виробили 35,4 тисячі тонн молока, забезпечивши дострокове, на 108 процентів, виконання річного плану продажу державі цього продукту. Серед 106 трьохтисячниць — одинадцять комсомолок!

Районний комітет комсомолу першочерговим своїм завданням вважає зміцнення кадрів тваринників за рахунок молоді, її професійне навчання, оволодіння передовим досвідом, участь молоді у спорудженні тваринницьких комплексів.

Так, лише в 1971 році за комсомольськими путівками в тваринництво при-

дарства кадрами спеціалістів проводилися в колгоспі імені Леніна. Всього тут працює 52 спеціалісти сільського господарства з середньою спеціальною та вищою освітою, у вузах та технікумах з відривом від виробництва здобувають знання понад 20 колгоспних студентів, а заочно — ще більше. Лише в Олександрійському сільськогосподарському технікумі навчається 28 чоловік. За домовленістю з дирекцією учбового закладу в селі відкрито консультативний пункт.

Двадцять три господарства на Долинщині. На жаль, ще не в кожному ми маємо комсомольсько-молодіжний колектив, комсомольську групу. З досвіду знаємо, що членство юнака чи дівчини в комсомольсько-молодіжному колективі для них почесне і водночас зобов'язуюче.

Досвід передових тваринників, кращих колективів прагнемо зробити зразком кожної молочнотоварної ферми. З цією метою у нас діють дві школи передового досвіду. Сприятливий умови для поширення досвіду передовиків, оволодіння молодими професією тваринника створюють конкурси професійної майстерності. Торік в конкурсах взяло участь понад 50 юнаків і дівчат, з яких 6 переможців конкурсу майстрів машин-

ВІД сьогодні по всій республіці взяв старт фестивалі міських молодих українських поезій «Юність викриває імперіалізм». Це — своєрідний завіт письменників і митців перед комсомольцями і молоддю, засвідчення несприятливого ставлення до буржуазної ідеології, яскраве демонстрування партійного підходу українського поетичного слова до подій і явищ, котрі турбують світ.

Строфи полум'яного інтернаціоналізму в українській поезії мають своє глибоке коріння. Ще в 20-х роках вірші солідарності з борцями проти імперіалізму в усьому світі звучали з вуст Василя Чумака і Максима Рильського, Валерія Поліщука і Павла Тичини, Василя Еллана-Блакитного і Євгена Плужника... Десятки імен, десятки блискучих поезій!

І ось перед нами сьогоднішні автори, нижче котрих серйозно заявили про себе далеко за межами республіки. В першу чергу маємо назвати Бориса Олійника і Миколу Вінграновського, Віталія Коротича і Віктора Коржа, Івана Драча і Бориса Нечерду... Список імен далеко не вичерпується, як не вичерпується цілком ще джерело громадянських мотивів останнього десятиліття.

Поети шукають, поети творять. Шукають ілюції до дзвінких строків в житті сучасного, в його яскравих проявах, в його складності, в його героїчності, в його інтересах народу. Молода пісня має справжні ознаки часу, сповнена не вигаданими трагедіями, а драматизмом боротьби, красою перемог і силою духу радянського люду, який поставив перед собою величезні історичні завдання і вирішує їх, впливаючи своїми досягненнями на життя людства.

Світ справжньої поезії — світ незмірний. Щоденно мільйони радянських юнаків і дівчат стають на вахту мирної праці... Вони трудяться хіба тільки для того, щоб план виконати і перевиконати! Вони працюють, вони думають... Бо не байдужа їм доля молодих патріотів В'єтнаму і Камбоджі, країн Азії, Африки, Латинської Америки... А літератору? Не буде щастя ні мові, ні люду, поки на світі нещаслива буде хоча б одна людина, що б'ється, — заявив Микола Вінграновський.

— ЗАПРОШУЄ КНИГА

19 НОВИНОК

Нещодавно до Кіровоградського магазину передплатних видань надійшла нова література. Передплатники можуть одержати такі книги: «КПРС в резолюціях і рішеннях», том 7; «Курс советского уголовного права», том 5; «Большая советская Энциклопедия», том 6; «Энциклопедия истории Украины», том 3; «Словник української мови», том 2; «Пам'ятники мирового искусства», том 4; «Жизнь животных», том 6; Панас Мирний, твори, том 7; Юрій Смолич, твори, том 3; «История Италии», том 3; Наталя Забіла, твори, том 1; Аркадій Гайдар, том 1 та ін., всього 19 новинок.

Р. КОЖУХАР,

завідуюча магазином передплатних видань.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

ВІДБУВСЯ СЕМІНАР ПРОПАГАНДИСТІВ

В системі комсомольської політосвіти в області зараз навчається 25 685 юнаків і дівчат, значить шість тисяч поглиблюють свої знання в системі партійної освіти. Зрозуміло, що рівень занять, активність слухачів у великій мірі залежить від пропагандистів. Якійсь їх склад значно поліпшився в останні роки. Тепер 87 процентів пропагандистів — кандидати або члени КПРС, 80 процентів мають вищу і незакінчену вищу освіту.

Щоб постійно зростає багаж знань пропагандистів, обком комсомолу разом з Будинком політосвіти обкому КПУ організують семінари. Черговий

триденний обласний семінар пропагандистів гуртків комсомольської політосвіти середньої ланки щойно закінчив роботу.

Учасники семінару прослухали лекції консультанта Будинку політосвіти О. О. Решетова «Питання логіки, психології і педагогіки в роботі пропагандиста», заступника заа, відділом юстиції Кіровоградського обласного комітету Ж. С. Туза «XXIV з'їзд КПРС і питання посилення правового виховання молоді», лектора ОК КП України М. О. Гавриленка про міжнародне становище, переглянули тематичні документальні кінофільми.

Другого і третього дня відбулися секційні заняття. На секції гуртків «Бесіди про партію» були заслухані доповіді: «Комуністична партія — керівна і спрямовуюча сила радянського

суспільства в боротьбі за побудову комунізму», «Ленінські норми партійного життя і принципи партійного керівництва», «КПРС — невід'ємна складова частина міжнародного і робітничого руху», «Міжнародне значення досвіду КПРС» та інші.

На секції гуртків «Основи соціалістичної економіки» були заслухані виступи і доповіді про наукову організацію праці, господарський розрахунок підприємства, про прибуток і рентабельність соціалістичного підприємства, про організацію соціалістичного змагання та інші.

На секції «Основи комуністичної моралі» заслухали виступи і доповіді на теми: «Обов'язок, совість, честь і моральна гідність особи», «Товаришування і дружба, любов і сім'я», «Криза буржуазної моралі. Необхідність боротьби з прогнилим буржуазною моралі в свідомості радянської молоді», «Комуністичний ідеал та шляхи боротьби за нього».

Учасники семінару побували на відкритих заняттях гуртків, обговорили їх на секційних засіданнях, обмінялися досвідом роботи.

А УНАОЧНЕННЯ НЕДОСТАТНЬО

Так свідчать відповіді пропагандистів гуртків «Основи соціалістичної економіки» на питання анкети.

політекономії, матеріали партійних з'їздів і пленумів.

На жаль, що всі пропагандисти сповна використовують місцевий матеріал для проведення занять. Такий висновок напрошується тому, що лише 5 процентів опитаних серед джерел назвали місцеві матеріали. Тов. Козловський з Кінзаводу № 175 Онуфріївського району, наприклад, підкреслює, що використовує річні звіти і промфінплани організації, П. Лавецький з Балахівського вузькоколійного розрізу повідомляє, що організовує виступи перед слухачами спеціалістів планового відділу розрізу, відділу праці і заробітної плати. Такий досвід гідний наслідування.

Було в анкеті і питання про те, що варто зробити для підвищення ефективності занять. Пропозицій є чимало. Пропа-

гандисти Є. Кодола з колгоспу ім. Чапаєва Петрівського району, Л. Хмара з колгоспу «Родина» Онуфріївського району, В. Костенко із Світловодська, В. Макаров із ДСКБ (Кіровоград) наголошують, що для підвищення ефективності занять потрібно більше наочних посібників, спеціальних діафілімів. Такої думки 55 процентів опитаних. Ось це і насторожує. Виходить, що на заняттях в багатьох гуртках унаочнення недостатньо. Над цим варто задуматися і комітетам комсомолу.

Ряд пропозицій і зауважень в анкеті висловлено на адресу редакції. Вони будуть враховані в подальшій роботі.

Дорога редакція! З дитинства я мрію стати пілотом. Але чи можна дітями оволодіти цією професією? Дуже прошу дати відповідь на сторінках вашої газети.

Алла БОЙЧУК.

село Хмельове
Маловисівицького району.

Подібних листів до редакції надійшло чимало. І щоб відповісти на них, ми вирішили зустрітись з людиною, яка вже має професію, про яку мріє Алла Бойчук. Катерина Данишина єдина в Кіровоградському аеропорту жінка-пілот. Їй — 21 рік. Вона і дала інтерв'ю нашому кореспонденту Тетяні Кудрі.

ВІЛІТАЮ НА СВІТАННІ

Перше запитання було про її мрію, про те, коли вирішила комсомолка Катерина Данишина стати пілотом.

К. ДАНИШИНА: То було ще за шкільною партією. Ми сперечалися тоді про ті професії, які вибирають дівчата. Згадали про льотчинів — героїнь Великої Вітчизняної війни, говорили про Чкалова, Конева, і тоді я сказала своїм подругам, що неодмінно спробую літати. Але перші кроки виявилися не такими вже й легкими. В аероклубі, куди я прийшла після школи, хоча зустріли якість дивно. І хоча знали, що я непогана спортсменка, радили поступити тренуватися в якусь іншу секцію. І все ж я не відмовилася від свого рішення. Перші тренувальні заняття насторожили інструктора. В мене не було рішучості, уповненості. Потренувавшись кілька місяців в Одесі, я переїхала до Кіровограда. І тут, в аероклубі, знову сіла на «ЯК». Сотні годин польоту в

небі переконала мене, що я таки зумію стати професійним пілотом. І тоді я поїхала в училище.

Нині вона другий пілот на «АН-2». Після закінчення училища Катерина Данишина має на своєму рахунку більше 700 годин польотів у небі.

— ЯК ДАЛІ ТИ ДУМАЄШ УДОСКОНАЛЮВАТИ СВОЮ МАЙСТЕРНІСТЬ?

— Мій перший учитель — командир екіпажу. В першу чергу хочеться перейняти його досвід і стати теж командиром. Через кілька днів я полечу до Києва і знову місяць вчитимуся. А через певний час складатиму іспит на вищий клас.

На замітку: Катерина ДАНИШИНА.

Фото Л. РЕЗНИЧЕНКА.

НА ВИСОКИХ ПОЧУТТЯХ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМУ

● СЬОГОДНІ ПОЧИНАЄТЬСЯ ФЕСТИВАЛЬНИЙ МІСЯЦЬ МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ «ЮНІСТЬ ВИКРИВАЄ ІМПЕРІАЛІЗМ».

Пишучи ці рядки, ми передусім думаємо про спільність світогляду прогресивних літераторів усіх континентів, про солідарність українських радянських письменників з людьми добрих сподівань всієї планети.

Масмо на увазі інтернаціоналізм.

Влітку 1936 року іспанський поет-комуніст Гарсія Лорка у бесіді з популярним художником-маринатистом Багарія так снізав з цього приводу: «Я іспанець до мозку кісток, але я ненавиджу тих, хто іспанець тільки тому, що народився в Іспанії. Я брат кожному, але сповнений огиди до людей, які сліпо люблять батьківщину і жертвують собою заради абстрактних націоналістичних ідеалів. Хороший китаєць ближчий мені за поганого іспанця. Я оспівую Іспанію і відчуваю її всіма фібрами душі, але перш за все я належу всьому світові і брат усім людям».

І ось перед нами збірник віршів лауреата літературної премії імені Миколи Островського поета Бориса Олійника. Не треба порпатися між сторінок або вряда-годи натрапити на строфи інтернаціональної теми. Вони, ці строфи, полум'яно мивуть у конній юнці, і не випадково, не від «зачаття матиної миті», а утворено, повнокровно. У юнці є ір-бранчик поезії В. Олійника є цілий розділ під назвою «Іспанія мого серця». Знову ж таки, не навівши ці мотиви чимось модерним, чимось тліним, вони увійшли в душу і мозок молодого митця, що там — на порозі білої батьківської хати:

Десь дозорні тримали
півнеба на голих гвинтівках,
Десь вмирили дуби і зацвітали
кохання, —

А в маленькій селі із найменням
смішним — Зачепилівка
Батько й син говорили в ту ніч
про Іспанію.
Я дізнався тоді вперше
про чорну годину Мадрида.
Про чотири дороги — чотири багнетів,
А відтоді мені
стала батькова хата рідною,
І тривогаю.

І неспокою поета.
Як бачимо, трагедія іспанської землі
стала однією з найбільш чужих струн
три-воги у поезіях Бориса Олійника. Все, що
діється не лише на Україні, а й далено
за її межами, літератор сприймає як
своє особисте — радість чи горе. З дитин-
ства поета «не тягло до пухлик, по-
мовилих романів з недовозначно маснень-
ким смішком», юнак думав, і:

Через груди мої
пролягли у димак барикади,
З-за яких я тирана тримав

на принципі
Я хотів себе вистрілити
в корону королю снарядом.
Щоб Республіка встала з-під трону
Атланти.

Щоб підняв Мате Залка
полки атакуючим цепою,
І щоб Лорка зацвів смуглявим
метеоритом...

Пишучи вірші про ровесників своєї
країни, Б. Олійник не полишає глибоке
почуття інтернаціоналізму. Ось своєрідне
кердо поета-громадянина:

Двадцять років відколи
Плакати гойда, мов яблуко,
Ми ставили круті опалубки
І плавали крутий метал.
І вітер обнявши, парами,
Хитаючись, мов на палубі,

Планету винесли з мороку
Під «інтернаціонал».

Поезія Миколи Сингаїського, Віктора
Коржа, Олеса Лупія, Володимира Бази-
левського, Івана Драча, Віталія Короти-
ча, в основу котрих покладено громад-
ські мотиви, теж звучать на високим ре-
гістрах інтернаціоналізму. У Віталія Ко-
ротича, наприклад, є вірші і про смігло-
лицю Іспанію, є поезії, що розвічують
воєнну Бонну, є гарні строфи про моло-
дість звулчаненої Африки.

Прекрасна в своєму шасті
Та горда і мужня в горі,
Я чую, країно Куба,
До тебе кличом мене ти:
Щоб мити вікна в Гавані,
Та щоб мости будувати,
Щоб чистити тоді зброю
Та рибу ловити срібну.
Ти чуєш мене, Кубо?
Пропу зарахувати
Мене до загонів Кастро.

Якщо це тобі потрібно, —
говорить Віталій Коротич у поезії «Лист
у Гавану».

У публіцистичному етюді Віктора Кор-
жа є такі записи: «Ім'я найостаннішого
всесвітнього людоджера — Адольф Гітлер.
Печі крематорію — жакні органи трав-
лення цього вирока... В'єтнам. Напалмо-
ві зливи... — карб прохляття експортва-
ному гангстеризму... Еллада, Чорні пол-
новники... — карб журби за викраденим
сонцем... Отом, «крещуть іскри тривоги
даї пікулі, грозою налгити».

Зверніть увагу на фото!
Це — в'єтнамський дитя,
У їхній присутності
Катували їхніх батьків...

Коли ж вам цього не досить,
Уявіть собі кулаки негра,
Стиснуті над гробом
Мартіна Кінга.
І ви прозмете все... —
пише у вірші «Пробудження, котре почи-
нається з болем» кіровоградець Володи-
мир Базилевський.
«Поета очі — це вітчини очі» — сна-
зав у вірші «Повернення Хікмета»
М. Вінграновський. Сказано точно, без
найменшого компромісу. Сенегальський
поет і президент Леопольд Седар Сенгор
оспіває «Марсельезу», славить народ,
котрий зумів народити автора полум'яної
пісні, бо «Марсельеза» стала прапором
його життя, прапором Африки. Іван
Драч, поруч з віршами про нашого моло-
дого сучасника, ставить поезію, присвя-
чену одному з керівників флорентинських
комуністів Дарандо Грілі. Теж невідпа-
дово. Автора тривожить, що у Римі «на
майдані і досі стремить мармуровий
багнет Муссоліні». Вірш закінчується
рядками святої солідарності:

Я з тобою мажорний,
моя клент грози на траві,
Розкриплю лет свій,
визвирую злет свій достоту.
Ти підняв мій гніл,
на густій партизанській брові,
Флорентійський компаньйо
з селянського деревного роду...

Тепер нам не трудно помітити оту
пристрас, дух, енергію, котрі єднать
справжніх поетів усіх континентів.
І Гарсія Лорка, і Борис Олійник, і Седар
Сенгор, і Іван Драч... готові будь-якої ми-
ті аяти на свої плечі тягар Всесвіту,
нести той тягар заради великого люд-
ського добра.

Громадський підхід молодого україн-
ської поезії 60—70 років до подій і вищ,
що відбуваються на планеті, — це перед-
усім стремління і прагнення нашого ра-
дянського народу до збереження миру на
землі, це — осудження і викриття чорних
задумів імперіалізму.

Валерій ЮР'ЄВ,
учасник фестивалю молоді україн-
ської поезії, член Спілки письмен-
ників УРСР.

ВІД ШІСТНАДЦЯТИ...

ЯК І СЛІД було чекати, першими на нову газетну рубрику «Від шістнадцяти...» («Двоє») відгукнулися ті, кому вона, власне, адре-сована. Студент Кіровоградського педінституту О. Турчак пише: «Я прочитав статтю раз, другий, третій і дивно: після кожного про-читування я знову відкривав для себе щось нове і ясніше уявляв для себе осіб, про кого там говорилось...» І читач викладає свою точку зору на ритання стосунків між хлопцем і дівчиною у віці від шістнад-цяти років.

У міру доцільності під цією рубрикою редакція буде коментувати окремі листи та відгук читачів, подаватиме й окремі бесіди за таки-ми відгукми, але основне призначення рубрики — в міру можли-вості і потреби, відповідати на питання підлітків, що стосуються їх інтимного почуття, морально-етичних норм поведінки. Дехто з юних читачів (наприклад, учні 4-го курсу Кіровоградського технікуму меха-нізації сільськогосподарства В. Товмаченко, В. Кушніров, В. Терещенко) зрозумів, що перша подача матеріалу «Двоє» і є вже уза-гальнена відповідь на листи, які наводилися у газетному виступі. А то якраз тільки початок розмови, де підкреслюється, що питання взає-мовідносин підлітків є настільки важливими в загальному комплексі ідейного і морального виховання підрастаючого покоління, що на них треба давати своєчасну відповідь, пораду, допомагати молоді правильно розбиратися у почуттях своїх і почуттях друзів, знайомих, правильно оцінювати свої вчинки.

Тож увазі читачів пропонуємо серію бесід, до участі в яких закли-каємо педагогів і пікарів, юрстів, батьків і самих «винуватців» роз-мови — юнака і дівчину. Звертаємось, повторюємо, і до літераторів, які засобами художнього слова під рубрикою «Двоє» можуть подати цікаві, корисні матеріали — оповідання, нариси.

„ЦЕ БУЛО У ДЕВ'ЯТОМУ...“

БЕСІДА ПЕРША

«НАС ХВИЛЮЄ ВАЖЛИВЕ ПИ-тання: у нашому класі не-має дружби між хлопцями і дівчатами. А якщо й за-в'яжеться дружба між хлопцем і дівчиною, то зразу ж злі язики ція дружби перешкоджають ми вважаємо, що дружити не так соромно, як дехто ду-має і дружбу треба ціну-вати...»

«ЧИ МОЖЕ БУТИ СПРАВЖНЯ ДРУЖБА У ЮНАКА ТА ДІВЧИ-НИ?»

(З листів учнів 7-го класу однієї з шкіл смт. Олександрівки та учнів культосвіт-ного училища міста Олек-сандрії).

ДВОЄ

Але справа в тому, що дівчата з сьомого, питаючи про те, чи можна дружити, мають на увазі, мабуть, щось трохи інше. Точні-ше — більше, ніж дружба хлопців і дівчат одного класу, у яких спільні інтереси, умови навчання, зрештою, і прагнення.

Щось більше...
Тож давайте про це «дещо біль-ше» чи «дещо інше».

Візьмо життєвий приклад.
«Вона вже жінка. Вже Петрик її ходитиме скоро до школи. Ви-глядить набагато літнішою, ніж її

ровесниці. Коротке волосся від по-стійного знайоства з чудодіамо-хімією таного собі невизначеного кольору, в очі — від затаєної в душі якоїсь болі і гніту — байдужість і холод. А почалося все з авчків, які в шістнадцять чи сім-надцять літ здавалися такими нічого не значущими. Невже для долі Галини мало потім значення, що вона у дев'ятому класі не при-йшла на іменини Анатолія Л., у якого до цього дуже часто бувала вдома?

Анатолій гарно і охоче поясню-вав тригонометрію, а про крес-лення — й говорити не сліди. Та швидко еліпс креслити! Ніби грається.

— Ну чого в мене не вихо-дить! — із сумом і плачем вигу-кувала Галина.

І всі знали, що Анатолій допо-магає Галині, що і після уроків во-на приходила до нього додому, вечором разом на ліжка бігають. Батьки Анатолія навіть звикли до Галини. Коли її день — два не ба-чили, запитували сина:

— Де ж це Галина? Чи не поса-рилася?

Того дня вона не прийшла теж не через сварку. Пішла дивитися нову кінокартину з десятикласни-ками, серед яких був теж Анато-лій, але Анатолій К., говорун, ве-селун, насмішин...

В клас Галина прийшла два ро-ки тому, у сьомому. Гарна облич-чя, особливо — своєю посмішкою, гвірна, життєрадісна, безпосеред-ня, вона викликала загальну сим-патію.

Дівчині легко було подружитися з будь-ким. Сильна знаннями з мов і літератур, дівчина слабенько вчила математику, геометрію. Завернулася до Сергія Б., який при-ходив до школи задвого до за-нять, щоб той дещо пояснював у розв'язуванні задач. Сергій мешкав на околиці села і саме тому, щоб не запізнитися, приходив до шко-ли зараніше. Погодився допомагати Галині до уроків. Ні в кого згодом не було здивування чи глузливої посмішки, коли їх бачили вдвох у ще пустій класній кімнаті — ски-леними над зошитами або у зен-чайній бесіді.

Та це згодом, мабуть, атоміло Галину (бо треба ж значно раніше встати кожного разу), і вона неза-баром подружилася з Анатолієм Л. Живе він через дві вулиці, а мате-ринку знає ліп-ше навіть, ніж Серьожа. Ну, як міг відмовити Ана-толій в допомозі Галині, такий ве-селій і гарний!

Та ось сьогодні вона не прийшла на іменини разом з іншими друзя-ми Анатолія. Чо-му? Що сталося? Просто інший Ана-толій сказав, мо-жливо, не на-роком придумав комплімент, і тепер вона ходить до його друзів — десятикласників і десятикласниць: разом готують уроки, разом — в сільському клубі.

Роз'їхались випускники. І вже Галина готувала уроки, ходила на прогулянки разом з Борисом К., який ні в математиці зір не змівав і з мов мав дуже попервоке знан-ня. Просто Борис був сином вчи-тельни, яка викладала в старших класах...

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

— Друзів було багато, а от справжнього — я тепер зрозуміла через роки — не було, — щиро зізнається Галина.

ЛЮДИ. ПОДІЛ. ЧАС

ЛЕГЕНДАРНИЙ ШТУРМ

12 ЛЮТОГО — 50 РОКІВ З ДНЯ РОЗГРОМУ
БІЛОГВАРДІВЦІВ ПІД ВОЛОЧАЄВКОЮ

Білогвардійці розраховували закріпитися у Воло-чаєвці, зробити її «далекосхідним Верденом» і тому зосередили тут найкращі свої частини, укомплектова-ні здебільшого офіцерами.

Генерал Біланів Молчанов, оглянувши свої позиції, самонадійно заявив, що пряма атака Волочаєвці ви-ключена. «Я впевнений, — підкреслює він у своєму наказі, — що противник повинен мати не менше 10 тисяч бійців».

Далекохідна народно-революційна армія, якою командував герой громадянської війни В. К. Блюхер нараховувала п'ять з половиною тисяч бійців, але це були бойові загони воїнів, які знали, за що б'ються вони тут, під Волочаєвкою.

Напередодні Волочаєвської операції Блюхер при-їхав на станцію Ін, щоб безпосередньо керувати боєм. Ось його ультиматум генералу Молчанову напера-додні штурму:

«Яке ж сонце Ви хочете бачити на Далекому Сході? То, що красується на японському прапорі, чи ско-диче сонце нової російської державності, яке починає зігрівати нашу землю після двіть очікуючої революційної грози?».

Я — солдат революції і хочу говорити з Вами, перш, ніж почати останню розмову мовою гармат. На цих сопках і без того багато могил. На випадок продовження боротьби один з них буде Вашою... Доро-гоцінна кров російського народу примушує мене звернутися до Вас з останнім словом. Своєх снів я на вітер не кидаю, так як і не на вітер будуть випущені кулі нашої народно-революційної армії, якщо бороть-ба буде продовжуватися».

Командуючий Білоповстанською армією відмовився добровільно скласти зброю і, як відомо, кулі револю-ційних бійців Блюхера були випущені не на вітер.

Дні волочаєвських боїв стали легендарними. «Воло-чаєвська епопея, — писала тоді газета «Известия», — показала всьому світові, як вміють битися люди, що хочуть бути вільними».

12 ЛЮТОГО, 25 РОКІВ ТОМУ (1947) ВНИШОВ ПЕР-ШИЙ НОМЕР ГАЗЕТИ «ЮНГЕ ВЕЛЬТ», ОРГАНУ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ СОЮЗУ ВІЛЬНОЇ НІМЕЦЬКОЇ МОЛОДІ.

СИН ПАРИЖА

● 9 ЛЮТОГО МИНУЛО 70 РОКІВ З ДНЯ НА-РОДЖЕННЯ (1902—1941) ГАБРІЕЛЯ ПЕРІ, НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЯ ФРАНЦУЗЬКОГО НАРОДУ.

15 грудня 1941 року в Парижі біля Мон-Валер'єна пролунали постріли. Той, в кого стріляли гітлерівські загарики, повернувся обличчям до ненависного во-рога, якому говорив разом з Морісом Торезом і Жаном Дюкло: «Франція ще вся в крові, але вона хоче жити вільною і незалежною. Ніколи настільки славний на-род, як наш, не бudo народом раба...»

Цього дня вулицями Парижа востанє пройшов тридцятидвятирічний Габріель Пері — національний герой французького народу, визначний діяч Фран-цузького революційного руху.

В той час, коли лакеї і зрадники з Віші Петен, Ла-валь і їх помічники продавали Францію, називаючи її великою Французькою державою, віснுவатому фю-реру, Габріель Пері надихав рух Опору і разом з ін-шими комуністами керував тим рухом. І в тому, що не дочекавшись союзних військ, в серпні 1944 року народ Парижа повстав проти своїх гнобителів і командир внутрішніх військ Опору комуніст Роль Тауці прийняв капітуляцію військ фон Хольтіца, уя-тувавши оскілину Франції від вибухів, від знищення, заслуга і відважності Габрієля, члена «партії розетрі-ланих» — партії комуністів. Це він разом з своїми соратниками кликав трудящих Франції до боротьби за незалежність, за її співробітництво з Радянським Союзом.

Вісімнадцятирічним Габріель Пері став комуністом. Пришов у партію в рік її створення — знаменному 1920-у. Пришов, щоб боротися за Францію майбут-нього. І вже через рік вся країна заговорила про мо-лодого комуніста. Габріель Пері з 1924 року — член Центрального комітету ФКП, один з незмінних редакторів комуністичної «Юманіте».

Молодість, вся сила людського духу і саме життя були віддані справі трудящих Франції.

(Закінчення на 4-й стор.)

